

Leif Hansen skal stjórnað ólavskukórinum 2011

MYND: JENS KRISTIAN VANG

soleiðis verður ikki í ár. Tað verður meira blandað, sigur Leif Hansen, ið hevur eina skrá í huganum.

Vil hava ung við

Tað hevur verið soleiðis tey nógvu seinastu árin, at tað fyri ein stóran part eru tey somu, ið syngja við ólavskukórinum, og á tann hátt er tað eisini tryggjandi, tí hann hevur ein royndan grundvøll at byggja á.

Og tað skal eingin loyna vera, at eg fegin siggi tey góðu, kendu andlitini aftur í ár, men kortini fari eg at heita á yngri sangararnar um at mæta upp til venjingarnar, tí tað er altíð gott við nýggjum blóði, sigur Leif Hansen.

Sum ólavsókan er ein traditióin hjá øllum føroyingum, er ólavskukórið ein traditióin hjá einari rúgvu av sangarunum. Og tað er fyri flestu teirra óhugsandi við einari ólavsku uttan eisini at syngja við ólavskukórinum.

Leif Hansen skrivaði í grein síni í Ólavskusosialinum í fjør:

»Longu undir fronsku kollveltingini hevði kórsangur ein samlandi – og, ikki minst, ein samleikaskapandi leiklut.

Tónleikurin varð fluttur úr konsert-høllini út á torg og parkir. Alt fólkið skuldi luttaka í framførslunum.

Eftir kollveltingina kunna mong politisk og tjóðskaparlig drøg knýttast at teimum mongu kórnum, sum blómaðu upp í flestu evropeisku stórbýum. Í Eysturriki varð eitt skifti bann sett móti mannskórum, tí at hesi vóru hildin at verða ov tjóðskaparlig og tí ein hótan móti einaveldinum.

Sjálvt um nógvur kórtónleikur varð skrivaður um hetta mundið, so livdi hann eina marginaliseraða tónleikasøguliga tilveru. Kórtónleikurin kundi tó sum einki annað tónleikaslag knýta tónleikin saman við tjóðskaparkenslu. Tónasmiðinir leitaðu sær, í rætta romantiska andanum, íblástur í nationala fólkatónleikinum og hesin kom at fylla nógv í sangskránni hjá kórnum kring Evropa.

Hinvegin fekk kórtónleikurin ein sossialsøguligan týðning. Vanligir borgarar fingi eitt nú innlit í uppbyggjandi mentanarliga umhvørvið, sum tann borgaliga tónleikamentanin eisini byggi á.

Drúgvur royndir

Men hóast hetta er fyrstu ferð, at Leif Hansen stjórnar ólavskukórinum, so er hann kortini ikki nakar ársungi innan kórleiðslu.

– Eg byrjaði so smátt at stjórna sangkórinum í heimbygdini Nólsoy, og tá eg flutti til Álborg, fór eg at stjórna Álakórinum, sum er eitt føroyskt kór í »Smilets by«. Eisini stjórnaði eg samstundis einum íslenskum kóri í Álborg, sigur Leif Hansen.

Eftir at hann flutti lesnaðin til Keypmannahavnar, var tað Húsakórið, sum hann stjórnaði.

Eftir at verða fluttur heim til Føroyar, er hann farin at syngja við í kórnum í Fuglafirði, og frá komandi heysti skal hann stjórna Eystanljóði, ið er fyrrverandi kórið í Gøtu-Leirvík.

– Tað kom eitt sindur knappliga á. Tey ringdu frá kórnum at vita, um eg hevði áhuga í at stjórna Eystanljóði, tá tey tóku venjingina upp aftur til heystar, og eg lovaði at hugsa um tað. Dagin eftir fór eg til konsert hjá kórnum, og gjørdist eitt sindur bilsin, tá eg bleiv presenteraður sum nýggi

kórleiðarin. So tað var einki annað at gera, enn at taka av, sigur Leif Hansen smílandi.

Hann er eisini fastur organistur í Vesturkirkjuni og spælir annanhvønn sunnudag fast, umframt til brúðleyp, jarðarferðir og onnur kirkjulig tiltøk. Eisini hevur hann útsett eina rúgvu av lögum til kór, eins og hann hevur komponerað fleiri nýggj lög.

– Men tað var mest áðrenn eg fór niður at lesa; síðani havi eg ikki gjørt so ógvuliga nógv við tað, sigur Leif Hansen.

Ólavskukórið fer undir venjingarnar nú, og vanliga verður vant í lærarskúlahøllini.

Talan er vanliga um einar tríggjar venjingar, so tað fer ikki við allari frítíðini hjá fólki. Hinvegin krevur tað, tá tað eru so fáar venjingar, at fólk eru rímliga roynd innan kórsang, sigur Leif Hansen.

Lýst verður, nær venjingarnar eru, men eisini ber til at seta seg í samband við Leif Hansen ella Kórsamband Føroya.